

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ

2009 - 2014

Комисия по външни работи

2010/2299(INI)

17.2.2011

ПРОЕКТОДОКЛАД

относно развитието на Общата политика за сигурност и отбрана
след влизането в сила на Договора от Лисабон
(2010/2299(INI))

Комисия по външни работи

Докладчик: Roberto Gualtieri

PR_INI

СЪДЪРЖАНИЕ

Страница

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ 3

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ

относно развитието на Общата политика за сигурност и отбрана след влизането в сила на Договора от Лисабон
(2010/2299(INI))

Европейският парламент,

- като взе предвид дял V от Договора за Европейски съюз,
- като взе предвид Европейската стратегия за сигурност, озаглавена „Сигурна Европа в един по-добър свят”, приета от Европейския съвет на 12 декември 2003 г., и доклада относно нейното изпълнение, озаглавен „Гарантиране на сигурността в променящия се свят”, приет от Европейския съвет на 11–12 декември 2008 г.,
- като взе предвид заключенията на Съвета по външни работи (отбрана) относно ОПСО, приети на 9 декември 2010 г.,
- като взе предвид резултатите от срещата на върха между Обединеното кралство и Франция относно сътрудничеството в сигурността и отбраната на 2 ноември 2010 г.,
- като взе предвид Решението на Съвета от 26 юли 2010 г. за определяне на организацията и функционирането на Европейската служба за външна дейност¹,
- като взе предвид своята резолюция от 23 ноември 2010 г. относно гражданско-военното сътрудничество и развитието на гражданско-военен капацитет²,
- като взе предвид своята резолюция от 10 март 2010 г. относно изпълнението на Европейската стратегия за сигурност и на Общата политика за сигурност и отбрана³,
- като взе предвид член 48 от своя правилник,
- като взе предвид доклада на комисията по външни работи (A7-0000/2011),

Външна политика и политика на сигурност

1. припомня, че международната система претърпява бърза и дълбока промяна, водена от преместването на силата към развиващи се международни участници и задълбочаващата взаимозависимост, която обхваща икономическите и финансови въпроси, изменението на климата, недостига на енергийни ресурси и суровини и взаимосвързани предизвикателства пред сигурността;
2. признава, че в бурна международна обстановка и по време на икономическа и финансова криза Европейският съюз е длъжен да стане независим стратегически

¹ ОВ L 201, 3.8.2010 г., стр. 30–40.

² Приети текстове, P7_TA(2010)0419.

³ ОВ С 349Е, 22.12.2010 г., стр.63.

участник, за да отстоява своите ценности, да преследва своите интереси и да защитава своите граждани чрез развиването на споделена визия за основните предизвикателства и заплахи и подреждайки ресурсите си така, че да им отговори, като по този начин дава своя принос за запазване на международния мир и стабилност, включително като се стреми към ефективен многостранен подход;

3. припомня, че стратегическата автономност в областта на въпросите на сигурността налага, за Европейския съюз, способността да съгласува общи политически цели и стратегически насоки, да създаде стратегически партньорства с широк кръг международни организации и държави, да събере подходяща информация и да направи общи анализи и оценки, да впрегне и, когато е необходимо, да обедини финансови, военни и граждански ресурси, и да планира и ръководи ефективни операции за управление на кризи за целия кръг от „задачи от Петерсберг”, да изработи и въведе обща политика на отбрана като ефективно поеме пътя към изграждане на обща отбрана;
4. подчертава, че новата Обща политика за сигурност и отбрана (ОПСО), въведена с Договора от Лисабон, предоставя твърда политическа декларация за намерението на Съюза да действа като сила за стабилност в света и осигурява ясна правна рамка за укрепване на капацитета му за следване на неговата външна политика и политика на сигурност чрез всеобхватен подход, който включва използване на всички инструменти, които са на разположение на Съюза и на неговите държави-членки, за предотвратяване и управление на кризи и конфликти и за изграждане на траен мир;
5. По-специално припомня, че:
  - а) ОВППС и ОПСО, която е неразделна част от първата, са поставени в правнообвързващата институционална рамка на принципите на ЕС (демокрация, правова държава, универсалност и неделимост на правата на човека и основните свободи, зачитане на човешкото достойнство, принципите на равенство и солидарност, и зачитане на принципите на Организацията на обединените нации и хартата на международното право), и техните цели са слети с общите цели на външната дейност на ЕС;
  - б) когато провежда външната политика и политиката на сигурност, включително прибягвайки до ОПСО, Съюзът следи за съгласуваността между различните области на външната си дейност, както и между тези области и другите си политики;
  - в) върховният представител провежда ОВППС, предлага решения, свързани с ОПСО, мисии и начина на използване на националните ресурси и инструментите на Съюза заедно с Комисията и, когато е необходимо, координира техните граждански и военни аспекти, председателства Съвета по външни работи, като същевременно е заместник-председател на Комисията, отговарящ както за отговорността ѝ във външните отношения, така и за координацията и съгласуваността на цялостната външна дейност на Съюза;
6. подчертава, че задължението за съгласуваност, определено с Договора, новата формулировка на член 40 ДЕС (според която осъществяването на ОВППС и

останалите политики на ЕС не засягат прилагането на съответните процедури) и неотдавнашната практика на Съда на ЕС (вж. случая с МОЛВ) защитава предимството на общностния метод и особеностите и прерогативите на ОВППС, като същевременно насърчава сближаването на различните политики, инструменти, ресурси и правни основания в един цялостен, всеобхватен подход, при който сигурността става пресечна цел на външната и вътрешна дейност на ЕС и ОПСО е един от нейните инструменти. В тази връзка отбелязва, че гражданските и военни активи могат да бъдат разгърнати в ситуации различни от мисии на ОПСО, както показва на практика Военният секретариат на ЕС при координацията на военния капацитет по време на наводненията в Пакистан през лятото на 2010 г.;

7. следователно изразява съжаление, че повече от една година след влизането в сила на Договора от Лисабон все още няма ясни признаци за цялостен подход на ЕС след Лисабон, в чийто рамки биха могли да бъдат преодолени традиционните процедурни и институционални препятствия, като същевременно се запазят съответните правни прерогативи, когато е застрашена сигурността на европейските граждани;
8. изразява убеждение, че надеждната външна политика на сигурност изисква задълбочена взаимозависимост между държавите-членки и по-добра вътрешна съгласуваност и взаимно доверие и солидарност, по подобие на това, което беше постигнато в сферата на вътрешната сигурност чрез шенгенското сътрудничество (въз основа на което защитавайки собствените граници се защитават границите на другите държави-членки, тъй като националните разпоредби имат континентален обхват и задачите, свързани със защитата на собствената сигурност, могат да се изпълняват и на територията на друга държава-членка или в съвместни екипи, които работят в съответствие с европейските разпоредби);
9. настоятелно призовава Европейския съвет да материализира своята задача да идентифицира стратегическите интереси и политическите цели на ЕС като изготви европейска външнополитическа стратегия, съобразена с промените в международния контекст, основана на ефективно сближаване между различните измерения на нейното външно действие и редовно подлагана на преразглеждане;
10. призовава Европейския съвет и неговия председател да решат тази задача на основата на политически диалог с Европейския парламент и да обсъдят неговите препоръки, като подчертава, че този диалог е необходим в контекста на новите разпоредби на Договорите и на изискването да се определи и въведе стратегия за външната политика на основата на ефективен всеобхватен подход;
11. във връзка с това подчертава, че премахването на институционалната структура по стълбове, пълното включване на ОВППС и ОПСО в рамките на принципите и целите на Съюза и възлагането на функцията на пряко представителство на гражданите на Съюза на Европейския парламент превръщат Европейския парламент в основен източник на демократична легитимност на ОВППС и ОПСО и придават съществено значение на правото му да изисква неговите становища и препоръки надлежно да се вземат под внимание;
12. освен това припомня, че съгласно Договора върховният представител трябва да

бъде одобрен чрез гласуване от Европейския парламент и че той съвместно взема решения за бюджета за външната дейност на ЕС, включително гражданските мисии на ОВППС и ОПСО и административните разходи, възникващи от координацията на ЕС на военни части, че неговото съгласие е необходимо за транспониране на стратегиите на Съюза в законодателни разпоредби и за сключване на международни споразумения, включително такива, които се отнасят предимно до ОВППС, с изключение на онези, които се отнасят единствено до нея;

13. счита, че денонсирането на Договора за ЗЕС и разпускането на неговата парламентарна асамблея са в съответствие с новата правна рамка, определена от Договора от Лисабон; счита също така, че посоченото разпускане не оставя никакъв вакуум, в който ЗП/ВП, Съветът и Комисията биха могли да действат извън парламентарния контрол; в същото време заявява своята готовност да подобри сътрудничеството с националните парламенти на държавите-членки на ЕС в демократичния контрол на ОВППС и ОПСО с цел взаимно укрепване на тяхното влияние върху политическия избор, който правят останалите европейски институции и държавите-членки;
14. подчертава възложената от Договорите роля на Комисията в осъществяването на политиките и действията, свързани с другите измерения на външното действие на Съюза, в предлагането на законодателни инициативи, в изпълнението на бюджета и управлението на програмите на Общността, в гарантирането на външното представителство на Съюза с изключение на ОВППС и приканва Съвета, Комисията и Парламента да засилят своето сътрудничество, за да гарантират, съгласно съответните прерогативи, съгласуваността между различните области на външната дейност на ЕС и по-ефективно използване на инструментите на ОПСО;
15. подчертава, че правомощията на върховния представител не са просто „двойна длъжност“, а очертават сливане (merging) на функции и на източници на легитимност, които го поставят в центъра на процеса на изграждане на единство между различните инструменти, участници и процедури на външното действие на ЕС; приканва върховния представител да изпълнява динамично своята роля, като участва в конструктивен диалог с Парламента, в двойните усилия активно да насърчава постигането на политически консенсус между държавите-членки относно стратегическите насоки и политическия избор на ОВППС и на ОПСО и да гарантира последователността, ефективната координация и оползотворяването на всички възможни синергии между ОВППС и ОПСО, и другите области на външната дейност на Съюза, както и на неговите вътрешни политики с външни проекции или последици;
16. счита, че ЕСВД играе основна роля за изграждане на ефективен всеобхватен подход, основан на пълна интеграция между ОВППС, ОПСО и другите измерения на външната дейност на Съюза, като се започне от политиката на сътрудничество за развитие; приветства резултата от преговорите, който доведе до създаването на ЕСВД като структура в служба на институциите на Съюза и на различните измерения на неговата външна дейност и който осигури предоставяне на широк набор от правомощия на службата, като в същото време гарантира стабилни отношения с Комисията и пълно съобразяване с нейните прерогативи, и очаква

възлагането на ЕСВД на стратегическото планиране на основните финансови инструменти, свързани с външната дейност на ЕС, да се изрази в действително единство в прилагането им, в рамките на принципите и целите на Съюза;

17. потвърждава отново подкрепата за по-добра координация и по-голяма синергия между структурите и гражданския и военния капацитет за управление на кризи в рамките на цялостния подход, като в същото време се запази разликата между гражданските и военните функции и различните процедури за вземане на решения и командни вериги;
18. изразява съжаление по повод липсата във временното планиране на ЕСВД на „подходяща структура”, която въз основа на Споразумението от Мадрид да интегрира различните отдели, занимаващи се с планирането и програмирането на реакцията при кризи, предотвратяването на конфликти и изграждането на мир, в структурите на ОПСО; приканва за създаване на съвет за управление на кризи, съставен от SMPD, CPCC, ВСЕС, SITCEN, отделите за изграждането на мир, предотвратяване на конфликти, посредничество и политиката на сигурност, председателството на КПС, отделите по географски признак и другите заинтересовани тематични структури, структурите на Комисията за хуманитарна помощ и гражданска защита под ръководството на ВП и на изпълнителния генерален секретар и координиран от управляващ директор за реагиране при кризи; приканва върховния представител и Комисията да предоставят на тази структура ефикасна система за ранно предупреждение при извънредни ситуации и голяма обща оперативна зала към ЕСВД, която може да гарантира денонощното наблюдение през цялата седмица, като по този начин се избегнат съществуващите дублирания (седем оперативни зали), които не отговарят на необходимостта да се разполага с подходяща система за наблюдение и бърза реакция при кризи;
19. счита, че Съветът за управление на кризи трябва да има за задача, от една страна, да извършва усъвършенствано планиране по отношение на възможните места на възникване на кризи и различните им варианти, а от друга страна, да управлява конкретно реагирането при кризи, като координира както в Брюксел, така и по места, прилагането на различните финансови инструменти и възможности, с които разполага Съюзът, без да се засягат специфичните процедури за вземане на решения и правните основания, свързани съответно с използването на гражданския и военния капацитет в областта на ОВППС/ОПСО и с прилагането на инструменти на Общността;
20. подчертава необходимостта да се укрепят, разпределят и организират по-рационално структурите, службите и цивилните отдели за реагиране при кризи към ЕСВД и Комисията, по-конкретно:
  - а) призовава за засилване на отдела за оперативно планиране на граждански операции на CPCC;
  - б) отново заявява искането за интегриране в структурите на ЕСВД за управление на кризи и изграждане на мир на служителите, които в миналото са планирали и програмирали мерките за реакция при кризи по член 3 от Инструмента за стабилност в Комисията, а именно чрез прехвърляне в ЕСВД на 12 AD и 5

AST позиции от бившия отдел Relex/A2, които бяха включени в Отдел 2 на новата служба за инструментите в областта на външната политика, и припомня, че този трансфер е условие за прехвърляне на резерва към съответния бюджетен ред на Комисията;

в) подкрепя проекта за споделен център на службите за управление на мисии на ОПСО, който да обединява в една междуинституционална служба Отдел 3 „Операции на инструментите на външната политика по линия на ОВППС” на Комисията (бившата Relex/A3) и отдел „Подкрепа на мисии” на СРСС. Като освободи ръководителите на мисиите от административни задължения, новата служба ще се занимава с персонала, логистиката, снабдяването и финансовите отговорности във връзка с гражданските мисии на ОПСО (които на свой ред могат да придобият правна субектност), с цел да се гарантира по-голяма ефикасност, било като се обединят административните функции, като се започне от процеса на подбор и наемане на персонала, или като се централизира придобиването и управлението на оборудването;

21. изразява съжаление по повод слабите резултати, постигнати от процеса „Гражданска приоритетна цел 2010“ по отношение на гражданския капацитет, по-конкретно противоречието между броя на наличните служители на картата на държавите-членки и действителния брой на служителите, които са на разположение за мисиите, както и по повод слабия напредък в областта на обучението на човешките ресурси (липса на общи стандарти, ограничен брой програми за обучение, качени в програмата за възможности за обучение в рамките на приложението „Schoolmaster“ в софтуерната среда „Goalkeeper“); приканва върховния представител, Съвета и държавите-членки да възобновят процеса на развитие на гражданския капацитет, в частност по отношение на набиране, обучение и разгръщане;

Сигурност и отбрана

22. отново заявява, че надеждният военен капацитет е неотменимо условие за една автономна ОПСО и за ефективен цялостен подход и че този капацитет може да има широк спектър от приложения, в това число цивилни, в рамките на принципите, на които се основава действието на Съюза на международната сцена, и на автономността на правния ред на ЕС;

23. изразява съжаление по отношение на ярко изразения контраст между 200 милиарда евро, които държавите-членки разходват годишно за отбрана, липсата на средства на разположение на ЕС и мъчително дългите конференции за набиране на военни части за военни операции на ЕС, като същевременно сме изправени пред излишен капацитет и персонал;

24. отбелязва със загриженост, че има риск настоящите икономически ограничения да се проявят в несъгласувани съкращения на европейско равнище и постоянни дублирания, които биха могли да поставят под въпрос самата ОПСО, и че държавите-членки следва да се насърчат да правят по-интелигентни разходи за отбрана чрез обединяване и споделяне на по-голяма част от техния отбранителен капацитет, бюджет и изисквания, постигайки същевременно по-голяма сигурност

- за гражданите;
25. изразява съжаление по отношение на широко разпространеното дублиране на отбранителни програми в Съюза, като например 20 програми за бронирани сухопътни транспортни средства, 6 различни програми за ударни подводници, 5 програми за ракети земя-въздух и 3 програми за бойни въздухоплавателни средства, което означава, че не са постигнати икономии от мащаба, ограничените икономически ресурси се прарасват и за европейското отбранително оборудване цените са прекалено надути;
  26. отново заявява, че по всички посочени по-горе аспекти трябва да се прояви силна обща политическа воля в дългосрочен план, която да използва напълно потенциала на Договора от Лисабон, и че постепенното определяне на политика за обща отбрана, която може да доведе до обща отбрана, трябва да бъде насочено към засилване на способността на ЕС да реагира на кризи и дългосрочно изграждане на мир, но най-вече да гарантира стратегическа автономност на Европа, предотвратявайки опасността от спад на нейното влияние на международната сцена; във връзка с това приканва националните парламенти към обща инициатива със съответните институционални партньори и призовава за създаване на извънреден Европейски съвет по въпросите на европейската отбрана; потвърждава отново искането за съставяне на Бяла книга на европейската отбрана;
  27. отчита френско-британската инициатива относно сътрудничеството в сигурността и отбраната от 2 ноември 2010 г. и желае тя да действа като платформа за бъдещ напредък на европейско равнище, в съответствие с институционалната рамка и с изискванията за технологично, индустриално и оперативно рационализиране и интегриране, на които тя се основава;
  28. подчертава, че Постоянното структурирано сътрудничество (ПСС) освен че представлява политическа необходимост, е очертано от Договора като правно задължение, а не като възможност (държавите-членки „установяват“, а не „могат да установят“); приканва Съвета и държавите-членки да преодолеят това неспазване, като определят незабавно съдържанието и целите на ПСС с цел максимално включване на държавите-членки, като също така се оцени възможността за прилагане с „променлива геометрия“;
  29. счита, че е необходимо да се засили ролята на министрите на отбраната, както във формата на Съвета по външни работи, така и в ЕАО; подкрепя възможността броят на срещите да бъде по-голям отколкото сегашния;
  30. препоръчва да се проведе сериозна дискусия относно реалния обseg на клаузата за оказване на взаимна помощ в случай на въоръжено нападение на територията на държава-членка, като се обсъдят нерешените проблеми относно разпоредбите за прилагане, които бяха заличени от проекта на Договор за функционирането на Европейския съюз; приканва да бъдат изготвени политически насоки, които са особено необходими в контекста на неотдавнашното прекратяване на изменения Договор от Брюксел (ЗЕС);
  31. признава, че в процеса на разработване на ОПСО, след политическото и

институционално изграждане, сега е време да се осъществи истинско изграждане по отношение на военния капацитет; подчертава големия потенциал на разпоредбите, включени в Договора от Лисабон, насочени към насърчаване на развитието на този капацитет и към очертаване на прогресивната рамка на политиката за отбрана на ЕС, и отново потвърждава, че е неотложно ефективното им използване;

32. препоръчва на държавите-членки да се ангажират напълно в предоставянето и устойчивото развитие на военен капацитет, който да отговаря на все по-ясно изразено внимание към качествения аспект; споделя исканията на неформалната среща на министрите на отбраната в Гент, германско-шведския доклад и инициативата от Ваймар и приканва да се премине незабавно към оперативната фаза в съответствие със заключенията на Съвета от декември 2010 г., в които министрите на отбраната се договориха, че Европейската агенция по отбрана (ЕАО) следва да засили работата си за улесняване идентифицирането на области за обединяване и споделяне на военен капацитет; призовава Агенцията да набележи нови потенциални проекти за сътрудничество (например в области като сателитните комуникации, медицинската помощ и военноморската логистика) за да се избегне дублиране на разходите и за да се повиши оперативната съвместимост;
33. подкрепя препоръките на Съвета по външни работи от януари 2011 г., които насърчават върховния представител да задълбочи темите, разгледани по време на инициативата от Ваймар, за да бъдат предприети конкретни действия въз основа на доклад, който ще бъде представен от ВП на Съвет по външни работи до средата на 2011 г., с оглед постигане, доколкото е възможно, на конкретни резултати до края на годината, включително възможността за разширяване на такива инициативи към други заинтересовани държави-членки;
34. отново заявява, че е необходимо да се преодолее сегашната асиметрия по отношение на капацитета за планиране и провеждане на граждански и военни операции, като на ЕС се предостави постоянно военно-стратегическо равнище на командване или оперативен щаб (ОЩ) подобен на СРСС; подчертава ограниченото използване на споразуменията „Берлин Плюс“, които досега засягаха само наследяването на предишни мисии на НАТО, и проблемите, свързани с принципа на рамкова нация, базиран на използването на пет национални оперативни щаба, в частност фрагментирането на процеса на политико-стратегическо планиране на дадена операция (концепция за управление на кризи, военностратегически варианти, инициране на военна директива) и произтичащите големи трудности в генерирането на сила, както и по-сложната координация на използването на гражданските и военните капацитети;
35. счита, че настоящият Оперативен център, въпреки че представлява първа положителна стъпка, е неподходящ (неслучайно никога не е бил използван) и че трябва да бъде постоянен и в състояние да управлява мисии, които надхвърлят сегашния ограничен брой (около 2 000 войска), като се увеличи значително неговият персонал и се намери решение на ненадеждността на инфраструктурата на комуникационните и информационни системи на Съюза, която се дължи преди всичко на липсата на постоянна С2 структура (и съответна правна рамка), и която

- може да окаже отрицателно въздействие върху информираността относно ситуацията; препоръчва съвместяването на военния ОЩ с гражданския щаб, за да може да се провежда целият набор от военни и граждански операции като се използват максимално възможните синергии, при същевременно зачитане на специфичните граждански и военни вериги на командване и различните процедури за вземане на решения и механизми за финансиране;
36. приветства признаването от страна на ВП в нейния отговор на инициативата от Ваймар за необходимостта от капацитет на ЕС за провеждане на военни операции; счита, че при анализа на ефективността на разходите трябва да се вземат под внимание и разходите, които произтичат от липсата на оперативен щаб на ЕС; заявява своето намерение да насърчи проучване относно този аспект и относно възможните разходи и механизми за финансиране на новата структура;
37. признава легитимността на бойните групи но препоръчва сериозно да се преразгледа концепцията и структурата на тези групи, които досега не са използвани; подкрепя възможността:
- за всяко шестмесечие съгласно ротационния принцип да се предвиди една бойна група в досега приетата конфигурация и една по-малка по размер, но специализирана бойна група (в зависимост от предназначението) и/или подходяща за конфликти с ниска интензивност, при които се изисква изпълнението на комбинирани задачи (цивилни/военни);
  - оперативните разходи да се прехвърлят на механизма Athena, чието преразглеждане е предвидено да бъде извършено по време на полското председателство;
38. насърчава ръководителя на агенцията/ЗП/ВП и Комисията да се стремят към тясно сътрудничество между ЕАО и Комисията за засилване на капацитета с двойно предназначение в полза на синергично управление на гражданските и военните ресурси, по-специално посредством главата за сигурност от Рамковата програма за научни изследвания и технологично развитие; за тази цел оценява перспективата на Осмата рамкова програма, която ще бъде насочена и към външната сигурност;
39. призовава за конструктивен диалог между Европейската комисия, Европейския парламент, ЕАО и участващите държави-членки относно подготовката на Осмата рамкова програма за инвестиции в технологични области от общ интерес на равнище Европейски съюз, като има предвид също така, че разходите за инвестиции в НРД в сектора на отбраната в Европа днес се равняват на приблизително 10% от тези на Съединените щати;
40. отново заявява, че едно от ключовите условия за автономност на ОПСО е създаването на конкурентоспособен европейски пазар на отбраната и сигурността със засилена европейска технологична и промишлена база в областта на отбраната (EDTIB) (включително идентифициране на ключов промишлен капацитет, сигурност на доставките между държавите, по-голяма конкуренция на пазара на отбранително оборудване, разширяваща се и диверсифицирана база от доставчици и по-голямо сътрудничество в областта на въоръжението);

41. подчертава, че за европейския пазар на отбраната е важно транспонирането на следните директиви в националните законодателства:
- (до 30.6.2011г.) Директива 2009/43/ЕО относно трансфера на продукти, свързани с отбраната, вътре в Общността и
  - (до 31.8.2011 г.) Директива 2009/81/ЕО относно процедурите за възлагане на някои поръчки в областта на отбраната и сигурността;

препоръчва на държавите-членки да спазват стриктно сроковете, под контрола на Комисията, и да предоставят необходимите регламенти за прилагане, като заедно с това подготвят персонала за прилагане на новото законодателство;

42. подчертава, че за създаващия се европейски пазар на отбраната трябва да се преодолее липсата на регламенти и стандарти, които ограничават пазарните възможности за големите дружества и МСП, и пречат на оперативната съвместимост между системите за сигурност; изцяло подкрепя дейността на ЕАО в съответствие с новото правно основание на Договора от Лисабон; препоръчва тясно сътрудничество с Комисията, която има правомощия в областта на регламентирането на пазара на отбраната и сигурността;
43. приканва държавите-членки да разглеждат участието в ЕАО като постоянен ангажимент и да предоставят на Агенцията подходящи човешки и икономически ресурси; настоятелно призовава държавите-членки да увеличат разходите, предназначени за оперативни проекти и проучвания (досега средно около 25% от бюджета), ако за съжаление забраните за увеличаване на бюджета се проточат във времето;
44. призовава държавите, които участват в ЕАО, да подкрепят по лоялен и отзивчив начин дейността и инициативите, представени от ЗП/ВП в качеството ѝ на ръководител на агенцията и приканва ЗП/ВП да гарантират такива методи за функциониране, при които участващите държави непрекъснато да имат активна роля в процеса на вземане на решения, в съответствие с естеството на Междуправителствена агенция и с насоките на Договора с цел постигане на политически консенсус;

Външна и вътрешна сигурност

45. счита, че вътрешните и външните аспекти на сигурността на ЕС следва да се третираат като допълващи измерения на същата стратегия, както изясни Европейският съвет след заседанието си в Тампере (1999 г.), Фейра и Стокхолм (2010 г.), когато прие европейските цели в областта на свободата, сигурността и правосъдието за периода 2010–2014 г.;
46. следователно все повече става ясно, че в съвременния контекст, и по-специално след 11 септември, много транснационални заплахи, като тероризъм, организирана престъпност, киберпрестъпност, наркотици и трафик на хора, не биха могли да бъдат неутрализирани без координирани действия, които включват външни политики на сигурност и „вътрешни“ законодателни и политически мерки и

инструменти, които вече бяха обявени в първата европейска програма (2001 г.) и стратегия (2005 г.) срещу тероризма;

47. потвърждава, че връзките между вътрешните и външните политики на сигурност са все по-очевидни в държавите-членки и особено в трети държави като САЩ, където през 2003 г. беше създадено министерството на вътрешната сигурност чрез сливането на 22 федерални агенции, в което в момента работят повече от 200 000 души, като годишният му бюджет надхвърля 40 милиарда долара; не е изненада, че основните мисии на това министерство са отчасти същите като тези, които Европейският съюз свързва със създаването на пространството на свобода, сигурност и правосъдие (защита на външните граници, миграция, борба с тероризма);
48. Приветства факта, че ключовите разпоредби в Договора от Лисабон спазват привечдането в съответствие в този контекст и изтъкват взаимодействието между външна и вътрешна сигурност, като включват:
- разширяване на мандата на ОПСО с по-мощни мисии от типа Петерсберг, които могат да допринесат за борбата срещу тероризма и чрез подкрепата на трети страни за борба с тероризма на негова територия: препоръчва се разширително тълкуване на същите;
  - клауза за солидарност: подкрепя необходимостта да се активира инструментът и приветства ангажимента на Комисията и на ЗП/ВП за широкообхватно предложение – което предстои да бъде представено през 2011 г – което да е основата на колективен ангажимент на ЕС да се приложи на практика клаузата за солидарност;
49. счита, че Европейската стратегия за сигурност (2003 г.) и Стратегията за вътрешна сигурност (2010 г.) последователно откриват различни общи сектори, като тероризъм, организирана престъпност и киберсигурност – които имат последствия в двете измерения на сигурността; ето защо приветства изразената идея за необходимостта да подобри начина, по който обединяваме вътрешните и външните измерения, разработен от Комисията в нейното съобщение „Стратегията за вътрешна сигурност на ЕС в действие: пет стъпки към една по-сигурна Европа”;
50. счита, че взаимното допълване на целите по отношение на вътрешната и външната сигурност се отразява от факта, че:
- COPS и COSI (комитет за оперативно сътрудничество в областта на вътрешната сигурност, създаден с ДФЕС), както и SITCEN и агенции, свързани със сигурността, като ЕВРОПОЛ, ЕВРОЮСТ, FRONTEX ще работят заедно и ще представят на институциите на ЕС обща оценка на заплахата;
  - ще бъде разработен информационен модел в областта на сигурността чрез свързване на шенгенската информационна система с всички останали европейски мрежи като ВИС и ЕВРОДАК, използвайки модела, разработен от САЩ, който свързва информационните мрежи на държавния департамент на

САЩ и на министерството на вътрешната сигурност във връзка с предотвратяването на тероризма;

- проследяването на финансирането на тероризма наскоро беше подобро чрез сключването на споразумение между Европейския съюз и Съединените американски щати относно обработката и изпращането на данни за финансови съобщения от Европейския съюз до Съединените щати за целите на Програмата за проследяване на финансирането на тероризма и чрез всички законодателни мерки, изискващи възможност за проследяване на подозрителни трансакции;
- определянето на европейските критични инфраструктури отчита въздействието на човешки действия (терористични атаки);

51. счита, че всички гореизброени инициативи следователно биха могли да бъдат стартирани само със солидна правна основа и законодателни мерки, които могат да бъдат приети съгласно действащия в рамките на ЕС общ ред, при който правилото е квалифицирано мнозинство в Съвета, съвместно вземане на решения в Европейския парламент и не на последно място – съдебен контрол от страна на Съда на Европейския съюз;
52. счита, че тогава ще бъде логично, когато една и съща заплата изисква задействането на мерки за външна и вътрешна сигурност, ЕС да следва да отдаде приоритет на по-ефективните – и правно обосновани – налични мерки, като последните са тези, възникващи от вътрешната компетентност; ролята на Европейския парламент следва също да бъде решаваща за свързаните конкретни стратегии и мерки в областта на ОВППС;
53. припомня на Съвета и на върховния представител, че са длъжни да го информират относно състоянието на външните отношения и в частност за отношенията с трети страни и международни организации, с които се договарят или сключват международни споразумения в интерес на Европейския съюз; припомня на Съвета, че споразуменията, свързани с обмен на поверителна информация с трети страни и международни организации, когато не се отнасят изключително до ОВППС, трябва да бъдат договаряни и сключвани, като се информира и присъединява Европейският парламент, съгласно член 218 от ДФЕС; в този смисъл си запазва правото да прецени дали между държавите-членки и Европейския съюз, заседания в рамките на Съвета относно защитата на класифицираната информация, обменяна в интерес на Европейския съюз не засяга упражняването на прерогативите, които Договорът му признава;

Сигурност чрез операции

54. признава, че от 2003 г. до днес ЕС е предприел множество мисии (24) в три континента с различни видове намеса и предимно специализирани граждански мисии, с насоченост към полицията, реформи в сектора за сигурност (РСС) и укрепване на правовата държава;
55. отбелязва, че тази тенденция е потвърдена от профила на 13-те мисии, които се

провеждат понастоящем, и че отвъд „основната“ рамка мисиите трябва да бъдат все по-„мултифункционални“, както в случая с мисия EULEX Kosovo, в която са включени повече функции (полиция, съдебна система, митници) със задачи, свързани с обучаване, наблюдение и подпомагане и извънредни задачи, или както в случая с неотдавнашната мисия EUTM Сомалия, която, разположена в Уганда и насочена към военно обучение на силите за сигурност на временното федерално правителство, е пример за поставяне на по-голямо ударение върху задачите, свързани с реформата на сектора на сигурността, при управление на военни кризи;

56. приветства текущото преразглеждане на съществуващите концепции за ОПСО: по-специално правовата държава ще се счита за основна концепция, обхващаща полиция, правосъдие, гражданска администрация, митници, граничен контрол и други съответни области в полза на отговорниците за планирането и експертите на терена при създаването и провеждането на мисии със (изпълнителни) задачи за укрепване и/или заместване; одобрява работата, извършвана за развитие на концепцията на мисии на ОПСО в областта на правосъдието, като в същото време припомня изискването да се избягват ненужни дублирания по отношение на възможни програми на Общността, и по този повод изразява съмнение относно факта, че досега осъществяваните задачи в рамките на мисията EULEX Ирак съответстват на типологията на мисия на ОПСО;
57. признава също така, че Договорът от Лисабон институционализира разширяването на мисиите от типа Петерсберг, вече действащи при намеса в годините преди влизането в сила на Договора, като по този начин обновява и предоставя засилена политическо-правна рамка, отговаряща на действителността;
58. решително препоръчва да се използва натрупаният опит, за да се даде нов тласък на мисиите по отношение на количеството (мисията EUTM Сомалия беше единствената нова намеса през последните две години), но най-вече по отношение на качеството, тъй като мисиите представляват тест за мандата на ОПСО и важна проверка на доверието в Съюза като международен фактор;
59. подчертава спешната необходимост от конкретен напредък относно някои технически, правни, оперативни, но най-вече политическо-стратегически аспекти; препоръчва по-специално всяка мисия да бъде включена в ясна политическа стратегия (средносрочна и дългосрочна): такава връзка е необходима за оперативния успех на намесата и в по-общ план за да се прекъсне порочният кръг, в който ОПСО, вместо да е инструмент на ОВППС, има тенденция да я замени с произтичащите от това противоречия;
60. Подчертава със загриженост, че досега в повечето случаи тази връзка липсваше и продължава да липсва, като това влияе негативно върху ефективността и ефикасността на мисиите, като например:
  - EUPOL Афганистан оказва слабо въздействие поради липсата на ясна стратегия и засилената рамка на стратегията АФРАК на САЩ;
  - EULEX Косово беше отслабена и поради различни позиции на държавите-членки относно признаването на независимостта на страната и относно

логичното и възможно наследяване на мисията на НАТО KFOR;

- EUBAM Rafah и EUPOL COPPS не оказаха голямо въздействие върху развитието на конфликта, тъй като нямат силна политическа и дипломатическа стратегия, която би трябвало да се търси за нов ангажимент в палестинските територии;
- EUFOR Althea в Босна и Херцеговина (започната през 2004 г. с използване на споразуменията „Берлин Плюс“) би трябвало да е постигнала основните цели, за което е необходима политическа оценка относно възможността да бъде сметната за завършена и да се възстановят значителни финансови и човешки ресурси (над 1400 души);
- EU NAVFOR Сомалия, въпреки своето значение и положителни резултати, плаща заради липсата на ясна регионална стратегия, насочена към противопоставяне срещу причините за явлението „пиратство“ и ефективно справяне с хроничната нестабилност на Африканския рог;

61. призовава за по-добра координация по места, за която е от съществено значение ролята на ръководителите на делегации (днес длъжностни лица на ЕСВД, а вече не на Комисията) и на СПЕС; счита, че тази координация трябва да се упражнява на различни равнища, и в частност:

- между различни участници в една и съща мисия, за да се избегнат несъответствия и дублиране на усилията, като например в случая с Босна и Херцеговина с различията между мандатите на EUFOR Althea и ПМЕС по отношение на действията срещу организираната престъпност;
- между мисии на ОПСО и другите участници и инструменти на ЕС, най-вече в Палестина и в мисиите в Африка;
- между ЕС и други едновременно действащи международни участници, за да се оптимизира качеството на сътрудничеството на стратегическо равнище (като например дейностите, свързани с обучението на афганистанските сили за сигурност, поделени между ЕС, Съединените щати и НАТО) и на оперативно равнище (по-специално споразумения за регулиране на свободата на действие по места, за да се даде възможност за обмен на класифицирана информация и сведения, свързани със защитата на европейския персонал от страна на войските на НАТО);

62. препоръчва да се преразгледа механизмът Athena, което да доведе до рационализиране и увеличаване на квотата на общите разходи (понастоящем оценявани на около 10%) за по-справедливо разпределение на тежестите на военните операции, които носят по-тежка икономическа отговорност за участниците в мисията, поемащи сега тежка отговорност по отношение на рискове и разходи;

63. приветства постигнатия от Мадридското споразумение резултат относно създаването на ЕСВД, което доведе до въвеждане на специални бюджетни редове

за основните мисии на ОПСО (EULEX Косово, EUPOL Афганистан, EUMM Грузия) с цел да се гарантира по-голяма прозрачност и по-добър парламентарен контрол на разходите; потвърждава волята си да сътрудничи с новото постоянно председателство на ОВППС, за да се подобрят и станат по-ефективни съвместните консултативни срещи относно ОВППС в съответствие с декларацията на ВП относно политическа отговорност, договорена в Мадрид;

64. призовава за създаване на предвидения от Договора от Лисабон начален фонд за подготвителни дейности във връзка с военни операции с цел ускоряване на отпускането на средства, в рамките на предложеното преразглеждане на механизма Athena;
65. препоръчва да бъдат преодолени трудностите при набиране на професионалисти за гражданските мисии (както в случая с мисиите EULEX Косово и EUPOL Афганистан), които, както беше установено, съответстват на типологията на по-ангажирана намеса, и на механизми за бързото им разгръщане и устойчивост;
66. препоръчва в рамките на интегриран подход за равно третиране на жените и мъжете в съответствие с Резолюция 1325 на СС на ООН и за по-голяма ефективност на гражданските и военните мисии да бъдат включен по подходящ начин женският личен състав на всички равнища на управлението на кризи;
67. призовава ЗП/ВП да се приемат подходящи мерки за оптимизиране на използването на потенциала на европейските ресурси и капацитет и за гражданските мисии, като отбелязва със загриженост високите разходи за мерките за сигурност на мисиите EUJUST LEX Ирак и EUPOL Афганистан, поверени на частни охранителни дружества;
68. подкрепя необходимостта от създаване на по-стабилни институционализирани формални механизми, които на редовни интервали да оценяват – чрез споделени критерии – развитието на мисиите по места; счита, че това би позволило да се изтъкне ползата от опита от политико-стратегическа и техническа, правна и оперативна гледна точка, и в дългосрочен план би могло да предостави база за подобряване на провежданата намеса и наличие на критерии за прилагане при възникващи кризи, балансирайки по-най-добрия начин стратегическите интереси и наличните ресурси;

Сигурност в партньорство

69. твърди, че промяната в многополюсното развитие на международната система и определянето на стратегически партньорства трябва да се вместят в рамките на активен ангажимент за насърчаване на многостранността като по-единно измерение с особеното естество на ЕС и с растящата взаимозависимост, която характеризира процеса на глобализацията;
70. счита, че в този контекст ролята на Обединените нации заема централно място; припомня, че Договорът от Лисабон обвързва Съюза с насърчаването на многостранни решения, по-конкретно в рамките на Обединените нации, и че

международните действия на Съюза трябва да почиват на принципите на неговата Харта;

71. потвърждава, че, чрез въвеждането на ново правно основание, Договорът от Лисабон преодоля предишното раздвояване между политиките на Съюза и на Общността чрез предоставяне на единна правосубектност и чрез укрепване на автономията на правния ред на ЕС по отношение на международното право, дори когато става въпрос за международната сигурност, както сочи съдебната практика на Съда на ЕС по делото Kadı (според която „международното право може да взаимодейства с правния ред на ЕС само в съответствие с условията, установени от конституционните принципи на Общността”);
72. приканва държавите-членки, които членуват в Съвета за сигурност, да защитават позициите и интересите на Съюза и да приканят ЗП/ВП да представи позициите на Съюза на този форум, съгласно предвиденото в Договора от Лисабон;
73. подчертава необходимостта от укрепване на сътрудничеството между ЕС и ООН в областта на управлението на кризи, особено в ранните етапи на криза, в тясна връзка със съответните структури на новосъздадената ЕСВД;
74. признава, че НАТО продължава да бъде основата на колективната защита за държавите-членки, които са част от него, приветства завръщането на Франция в общото командване на Атлантическия съюз и счита, че той трябва да допринесе за намаляване на всяка съпротива срещу развитието на една политика за обща отбрана на равнище ЕС;
75. приветства съгласието в новата стратегическа концепция на НАТО относно допълнително укрепване на партньорството между ЕС и НАТО; отново потвърждава значението на разширяването на сътрудничеството между ЕС и НАТО при управлението на кризи в духа на взаимно укрепване и зачитане на автономията им за взимане на решения; обръща внимание върху необходимостта от избягване на ненужно дублиране на усилия и ресурси, и приканва ЕС и НАТО да задълбочат своето сътрудничество чрез съответни средства в контекста на всеобхватен подход спрямо кризи, когато и двете организации за ангажирани;
76. подчертава основното значение на африканския континент за сигурността на Съюза, за опазването на мира и предотвратяването на конфликти; подкрепя тясно сътрудничество между ЕС и Африканския съюз в рамките на партньорство за мир и сигурност във връзка със съвместната стратегия Африка–ЕС; насърчава по-активно участие на Африканския съюз, най-вече във връзка с управлението на кризи и отново потвърждава, че е необходимо Комисията и държавите-членки да се ангажират с конкретни мерки в борбата с трафика и разпространението на леко стрелково и малокалибрено оръжие; подкрепя ангажимента на декларацията от Триполи за пълноценното функциониране на африканската архитектура за мир и сигурност;
77. препоръчва по-специално да се развие африканският капацитет за ранно предупреждение и предотвратяване на конфликти и да се засили способността за посредничество на „групата на мъдреците“, да се проучи възможността за

прилагане на препоръките от доклада Проди относно финансиране на мироопазващите операции в Африка; насърчава развитието на отношенията на сътрудничество и укрепването на капацитета на подрегионалните организации;

78. припомня, че освен партньорствата с други международни организации като ООН, НАТО и АС, сътрудничеството с отделни трети държави следва да се разшири в контекста на ОПСО; опитът показва, че третите държави могат да допринесат с важни активи, човешки ресурси, опит и знания за мисиите на ОПСО, като например във връзка с EUFOR Чад/CAR, където Русия осигури така необходимите вертолети, и EUFOR Althea, където държави като Турция и Мароко допринесоха със значителни контингенти войска; освен това участието на трети държави може да увеличи легитимността на операциите на ОПСО и да помогне за установяването на диалог по въпросите на сигурността с важни партньори;

79. този диалог следва да се занимава със съответна оценка на заплахите, да ангажира (според случая) участието на трети държави в учения и обучение на ЕС и да води до по-тясно взаимно ангажиране на всички; пречките от процедурен характер трябва да се премахнат, за да се улесни сътрудничеството с трети държави и да се избягват забавянията, които могат да причинят преговорите за всеки конкретен принос; в тази връзка с някои трети държави би могло да се сключат рамкови споразумения и да се установят стандартни процедури, за да се улесни техният принос;

o

o o

80. възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на заместник-председателя/върховен представител, на Съвета, на Комисията, както и на парламентите на държавите-членки, на Парламентарната асамблея на НАТО и на генералните секретари на ООН и НАТО.